

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

 WARSZAWA.

Nr. 14.

 16 lipca 1934.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIE:

	Str.
3. Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 lipca 1934 r. zawierające instrukcję sądową w sprawach rejestru handlowego i rejestru spółdzielni	201

OKÓLNIKI:

Nr. 1731/N.P./34 w sprawie stwierdzania nieściągalności opłat i kosztów sądowych	206
Nr. 1732/N.P./34 w sprawie przesyłania narzędzi przestępstwa do zbiorów Instytutu Ekspertyz Sądowych	207

KOMUNIKATY:

w sprawie zaliczek na uposażenie	207
w sprawie wykładni ustawy o opłatach stemplowych	209

RUCH SŁUŻBOWY:

Ruch służbowy w sądownictwie	210
Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich	210

ADWOKATURA	210
BIBLIJOGRAFJA	212
-

3.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 1 lipca 1934 r.

zawierające instrukcję sądową w sprawach rejestru handlowego i rejestru spółdzielni.

W myśl § 78 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 lipca 1934 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a nadto co do §§ 5, 8, 55, 62, 65 — 69 i 77 w porozumieniu z Ministrem

Skarbu, a co do §§ 60 i 64 w porozumieniu z Ministrami Komunikacji oraz Pocht i Telegrafów o rejestrze handlowym (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 511) i w myśl § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1934 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu o rejestrze spółdzielni (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 504) zarządzam co następuje:

§ 1. Pisma i dokumenty, dotyczące firm, wpisanych do rejestru handlowego lub rejestru spółdzielni, należy składać do akt, oddzielnych dla każdej firmy, w porządku chronologicznym według dat otrzymania pisma lub dokumentu (akta rejestrowe).

Akta te noszą na okładce sygnaturę, składającą się z cyfry wydziału, liter RHA (dla działu A), RHB (dla działu B), RHC (dla działu C) lub RS (dla spółdzielni), numeru tomu rejestru handlowego lub rejestru spółdzielni oraz numeru, pod którym firma jest wpisana w rejestrze (np. II RHA/VI370, VRS/IX3125), i powinny być przechowywane dla każdego działu rejestru oddzielnie w kolejności numerów sygnatury.

§ 2. Do akt wszywa się na pierwszym miejscu kartę przeglądową, na której zaznacza się rodzaj każdej poszczególnej sprawy rejestrowej, której akta dotyczą, i zapisuje się kolejno z podaniem numeru karty wszystkie pisma i dokumenty, znajdujące się w aktach, wymieniając szczególnie dokładnie każdy dokument. Poszczególne sprawy rejestrowe otrzymują na karcie przeglądowej w obrębie każdego tomu akt rejestrowych kolejną numerację w cyfrach rzymskich. Z prawej strony karty przeglądowej należy pozostawić margines dla uwag.

Jeżeli do akt rejestrowych wpływają pisma i dokumenty, odnoszące się nie do ostatniej sprawy rejestrowej, odnotowanej na karcie przeglądowej, a do jednej ze spraw wcześniejszych, na marginesie karty przeglądowej należy umieścić wzmiankę, wskazującą, do której sprawy pismo lub dokument odnosi się (np. „do spr. IV”).

§ 3. Jeżeli sąd rejestrowy otrzyma pismo, dotyczące firmy, jeszcze niewpisanej do rejestru handlowego lub do rejestru spółdzielni, sekretarz wciągnie je do rejestru pism (wzór) i założy oddzielne akta, oznaczając sygnaturą, złożoną z cyfry wydziału, liter Rp, numeru kolejnego sprawy według rejestru pism, i roku założenia akt.

W przypadku wpisania kupca do rejestru handlowego lub spółdzielni na okładce akt, dotyczących zgłoszenia, należy przekreślić dotychczasową sygnaturę i oznaczyć akta zgodnie z § 1, umieszczając je w odpowiednim miejscu dla akt rejestrowych.

§ 4. Jeżeli akta sprawy rejestrowej mają być wysłane do innego sądu lub urzędu, sąd rejestrowy prześle odpowiednią część akt rejestrowych, połączony je w oddzielnej okładce, oznaczonej sygnaturą akt rejestrowych.

W aktach rejestrowych umieszcza się notatkę, wskazującą rodzaj sprawy, numery wydzielonych pism i dokumentów, komu i kiedy je przesłano oraz z jakiego powodu. Na marginesie karty przeglądowej należy przy wydzielonych pismach i dokumentach poczynić odpowiednie wzmianki.

Akta wydzielone po zwróceniu ich sądowi rejestrowemu, zostaną dołączone do właściwych akt rejestrowych według pierwotnego porządku.

Przepisów tych nie stosuje się, jeżeli sąd rejestrowy wysłał wyłącznie akta, określone w ust. 1 paragrafu poprzedzającego. Wówczas należy jednak uczynić wzmiankę o wysłaniu akt w rubryce uwag rejestru pism.

§ 5. Odpisy bilansów, złożone przez kupców jednoosobowych, spółki jawne i komandytowe, powinny być łączone, o ile możliwości, w porządku chronologicznym (według dat otrzymania) w jeden wspólny zbiór w każdym roku kalendarzowym.

§ 6. Sąd rejestrowy prowadzi oddzielnie dla każdego działu rejestru handlowego kontrolę przedstawiania inwentarzy i bilansów według załączonego wzoru.

Przy rozpoczęciu prowadzenia tej księgi należy wpisać do niej wszystkie firmy, znajdujące się w rejestrze handlowym, w kolejności numerów rejestru.

W rubryce „Data” wpisuje się dzień przedstawienia przez kupca bilansu (wraz z odpisem) i inwentarza, w rubryce „Jaki dokument przedstawiono” zaznacza się, czy został przedstawiony inwentarz, czy bilans oraz na jaki dzień zostały sporządzone te dokumenty, wreszcie w rubryce „Akta” wymienia się dokładnie, gdzie się znajduje odpis bilansu, złożony sądowi (sygnatura akt, zbiór, tom, karta).

§ 7. Sędzia powinien czuwać, aby kupcy rejestrowi przedstawiali we właściwym terminie sądowi rejestrowemu inwentarze i bilanse.

Sekretarz, prowadzący kontrolę przedstawiania inwentarzy i bilansów, jest obowiązany zawiadomić sędziego o każdym zaniechaniu kupca w spełnieniu tego obowiązku.

§ 8. Na przedstawionym inwentarzu i bilansie sąd rejestrowy umieści po podpisach kupca i księgowego zaświadczenie treści następującej: „Sąd Okręgowy w zaświadcza, że kupiec rejestrowy przedstawił dnia 193.. r. niniejszy , sporządzony na dzień 193.. r. Dnia 193.. r.” Zaświadczenie podpisuje sekretarz sądu rejestrowego i wyciska na niem pieczęć urzędową sądu.

§ 9. Wykazy, nadesłane przez władze skarbowe, notariuszów, Przewodniczącego Rady Spółdzielczej, i inne dokumenty, odnoszące się do rejestrów handlowego i spółdzielni wogóle, a nie do poszczególnych firm, należy łączyć w oddzielne zbiory.

§ 10. Sąd rejestrowy prowadzi alfabetyczny skorowidz wszystkich firm, wpisanych do rejestru, oraz nazwisk i imion kupców jednoosobowych i spółników jawnych. Przy pierwszym zgłoszeniu wpisu kupca do rejestru wpisuje się go natychmiast w skorowidzu z podaniem tymczasowo numeru rejestru pism; po wpisaniu kupca do rejestru handlowego (rejestru spółdzielni) przekreśla się numer rejestru pism i zastępuje się go właściwym numerem rejestru handlowego.

§ 11. Sąd rejestrowy prowadzi terminarz wyznaczonych posiedzeń w sprawach rejestrowych i udzielonych stronom terminów w tych przypadkach, gdy działa z urzędu.

§ 12. Sąd rejestrowy prowadzi kontrolę spraw, przesłanych innemu sądowi lub urzędowi.

§ 13. Sekretarz zarządza ogłoszenie wpisu w Monitorze Polskim dopiero po wpłynięciu do kasy sądowej odpowiedniej sumy na koszty ogłoszenia.

§ 14. Jeżeli kupiec zgłasza wniosek o wpisanie siebie do rejestru handlowego, należy poinformować go o konieczności dołączenia do wniosku oprócz oryginalnego świadectwa przemysłowego i koncesji również

OKÓLNIK Nr. 1731/N.P./34

w sprawie stwierdzenia nieściągalności opłat i kosztów sądowych.

Do Panów Prokuratorów Sądów Okręgowych oraz do Sądów Grodzkich.

W większości prokuratur wytworzyła się niczem nieuzasadniona praktyka, że po stwierdzeniu nieściągalności orzeczonych prawomocnie przez sąd kosztów i opłat sądowych prokuratorzy występują do sądów na podstawie art. 598 § 1 k. p. k. oraz art. 56 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 805) z wnioskiem o uwolnienie skazanego od kosztów i opłat.

Praktyka ta obarcza prokuratury i sądy zbędną pracą, a opiera się na błędnym poglądzie, jakoby prokurator nie był władny sam stwierdzić nieściągalności, lecz obowiązany był w tej kwestji występować do sądu z wnioskiem o uwolnienie.

Przepis art. 598 § 1 k. p. k. dotyczy przede wszystkim tego przypadku, gdy sąd w wyroku orzeka o uwolnieniu od kosztów sądowych osoby skazanej tym samym wyrokiem, przepis zaś art. 56 przepisów o kosztach sądowych dotyczy uwolnienia od opłat.

Niemożność wykonania wyroku w dziedzinie kosztów i opłat z powodu ich nieściągalności nie wywołuje potrzeby uwolnienia od nich skazanego. To też władza wykonywająca wyrok po otrzymaniu przewidzianego w art. 549 k. p. k. protokołu o nieściągalności kosztów lub opłat nie ma potrzeby „uwalniać” od nich, lecz powinna jedynie stwierdzać niewykonalność wyroku w tej części. Obu tych pojęć nie należy utożsamiać.

Dwie te różne możliwości wyraźnie przewidziane są we właściwych rubrykach odnośnych repertoriów. W repertorium prokuratorskim „W” rubryka 24 brzmi: „Koszty, opłaty sądowe, koszty wykonania kary — stwierdzono nieściągalność — lub zwolniono od zwrotu”, w repertorium zaś sądowym „Kg” rubryka 24 brzmi: „Opłaty i koszty postępowania — umorzono, odpisano dnia”.

Wzywam zatem do zaniechania dotychczasowej praktyki, obarczającej zbędną pracą zarówno prokuratury, jak sądy.

Prokuratorzy i sędziowie grodzcy przy wykonaniu wyroku po otrzymaniu protokołu, przewidzianego w art. 549 k. p. k., powinni stwierdzać w formie dekretacji nieściągalność kosztów i opłat, powyższa zaś dekretacja stanowić będzie dostateczną podstawę do t. zw. odpisania tych kosztów i opłat przez wstawienie daty tej dekretacji do 24 rubryki repertorium „W” lub „Kg”.

Zbędnym natomiast jest występowanie w każdej sprawie przez prokuratora do sądu okręgowego z wnioskiem na podstawie art. 598 § 1 k. p. k. oraz art. 56 przep. o kosztach sądowych bądź też wydawanie na tejże podstawie osobnego postanowienia przez sąd grodzki. Tryb ten należy stosować jedynie w przypadkach, gdy ściągnięcie opłat lub kosztów byłoby wprawdzie możliwe, lecz połączone ze szczególną uciążliwością dla skazanego lub jego rodziny.

Nadmienić wreszcie należy, że stwierdzenie nieściągalności kosztów nie wyłącza późniejszego podjęcia kroków egzekucyjnych przeciw skazanemu w razie poprawy jego położenia majątkowego. Ponieważ jednak zmiana tego rodzaju będzie rzadkością, prokuratorzy i sądy nie mają obowiązku czuwania nad tem i kontrolowania co pewien czas stanu majątkowego skazanego, zarządzenia zaś takie powinny być wydawane jedynie w przypadkach szczególnie uzasadnionych.

Warszawa, dnia 28 czerwca 1934 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

OKÓLNIK Nr. 1732/N.P./34

w sprawie przesyłania narzędzi przestępstwa do zbiorów Instytutu Ekspertyz Sądowych.

Do Panów Prokuratorów Sądów Okręgowych, Sędziów Śledczych i Sądów Grodzkich.

W związku z przystąpieniem Kierownika Instytutu Ekspertyz Sądowych do tworzenia przy Instytucie zbiorów z dziedziny kryminalistyki, udzielając mu w tem poparcia, zarządzam, aby Panowie Prokuratorzy i Sędziowie przy wykonywaniu wyroków oraz postanowień umarzających postępowanie zwrócili uwagę na te narzędzia przestępstwa, podlegające przypadkowi lub zniszczeniu, które posiadają szczególne cechy, swoiste dla danego rodzaju przestępczej działalności, albo odznaczające się niezwykłą pomysłowością lub rzadkością, a tem samem nadające się do zbiorów Instytutu.

O tego rodzaju przedmiotach należy przede wszystkim zawiadomić Kierownika Instytutu Ekspertyz.

W razie otrzymania od Kierownika Instytutu pisma, żądającego nadesłania mu do zbiorów tego rodzaju przedmiotu, żądaniu temu należy czynić zadość. Bez uprzedniego wymienienia z Kierownikiem I. E. S. korespondencji przedmiotów tych przysyłać do Instytutu nie należy.

Zastrzegam, że wykonanie niniejszego okólnika nie może w niczem uchybiać przepisowi § 135 reg. kar. O ile zatem w konkretnym przypadku Komenda Główna P. P. zwróci się we właściwym czasie o nadesłanie jej danego przedmiotu, jako mogącego mieć znaczenie przy wyszkoleniu w służbie śledczej organów bezpieczeństwa publicznego, to tego rodzaju żądanie będzie miało pierwszeństwo.

Warszawa, dnia 28 czerwca 1934 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

KOMUNIKAT

w sprawie zaliczek na uposażenie.

Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Prezes Rady Ministrów pismem z dnia 22 czerwca 1934 r. Nr. 42-2/18 zakomunikował następujący okólnik Nr. 26:

Do wszystkich PP. Ministrów w Warszawie. Na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86 poz. 663), art. 15, 28 i 46 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86 poz. 664), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86 poz. 665) i art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86 poz. 666) zarządzam w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu co następuje:

I) Bezprocentowe zaliczki na uposażenie mogą być udzielane, zgodnie z wyżej powołanymi przepisami, funkcjonariuszom państwowym, wyszczególnionym w § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781), żołnierzom zawodowym, oficerom rezerwy, powołanym do służby czynnej, celem przemianowania na zawodowych, oficerom, chorążym, oraz pozostającym w stanie spoczynku podoficerom i szeregowcom, powołanym do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów, o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga, sędziom, prokuratorom, asesorom i aplikantom sądowym, przyjętym na etat płatny, oraz oficerom i szeregowym Policji Państwowej i Straży Granicznej.

Z pośród osób wyżej wymienionych wyłącza się od prawa do zaliczki: a) pozostające w stanie nieczynnym, b) zawieszone w pełnieniu służby, c) pozostające na urlopie bezpłatnym, d) osoby, którym wypowiedziano stosunek służbowy.

W drodze wyjątku od postanowień, zawartych w pkt. c) ustępu poprzedniego, mogą być przyznane bezprocentowe zaliczki na uposażenie osobom, pozostającym na bezpłatnym urlopie, udzielonym dla uzupełnienia studjów. W tym wypadku potrącanie rat udzielonej zaliczki z uposażenia rozpoczyna się od 1-go dnia miesiąca następującego po ukończeniu urlopu.

II) Zaliczki mogą być udzielane: a) na cele konsumpcyjne, jak np.: na kupno odzieży, opału na zimę, b) na wydatki niezwiązane z potrzebami życia codziennego, jak np. na pokrycie wydatków spowodowanych chorobą proszącego, chorobą lub śmiercią członków jego rodziny w rozumieniu prawa cywilnego, na spłatę długów, powstałych bez winy proszącego, na kupno niezbędnych ruchomości, na koszty odbycia podróży naukowych, ogłoszenia pracy naukowej, c) na koszty budowy własnego mieszkania.

Prawo do otrzymania zaliczki na koszty budowy własnego mieszkania przysługuje osobom, wymienionym w części I, jeżeli 1) nie mają odpowiedniego do swego stanu rodzinnego mieszkania, wynajętego bezpośrednio od właściciela w domu, podlegającym ochronie lokatorów i 2) jeżeli same lub do spółki z małżonkiem, rodzicami lub rodzeństwem, o ile z osobami temi prowadzą wspólne gospodarstwo domowe, rozpoczęły już budowę mieszkania na własność, albo też są członkami spółdzielni mieszkaniowej, która buduje dla nich mieszkanie w domu spółdzielczym. Z pośród wymienionych osób należy uwzględnić przede wszystkim osoby, znajdujące się w wyjątkowo niekorzystnym położeniu mieszkaniowym (np. osoby mieszkające poza granicami miejscowości, w której pełnią służbę i t. p.). Na budowę jednego i tego samego mieszkania może być udzielona zaliczka tylko raz jeden.

III) Osoba, ubiegająca się o zaliczkę winna szczegółowo uzasadnić jej potrzebę i wysokość. Sprawa przyznania zaliczki i jej wysokości zależy od uznania władzy, uprawnionej do udzielania zaliczek.

Udzielenie nowej zaliczki przed spłatą poprzedniej, jest dopuszczalne jedynie pod warunkiem równoczesnego potrącenia reszty rat poprzedniej zaliczki.

IV) Zaliczki na uposażenie przyznaje się w złotych również i dla personelu, przebywającego zagranicą. Wysokość zaliczek nie może przekraczać: a) na cele konsumpcyjne — 2-miesięcznego uposażenia, b) na wydatki nie związane z potrzebami życia codziennego — 3-miesięcznego uposażenia, c) na budowę własnego mieszkania — 6-miesięcznego uposażenia.

Warunkiem udzielenia zaliczki praktykantom, asesorom i aplikantom sądowym, oraz zaliczki przekraczającej 3-miesięczne uposażenie osobom, które nie nabyły jeszcze praw emerytalnych, jest zabezpieczenie hipoteczne, albo zobowiązanie dwu wypłacalnych ręcycieli.

Za podstawę obliczenia zaliczki przyjmuje się uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem lokalnym i zasiłkiem wyrównawczym, a dla oficerów i szeregowych Straży Granicznej, nie mających prawa do dodatku lokalnego — wraz z dodatkiem służbowym. Dla żołnierzy, wyszczególnionych w części I-ej za podstawę obliczenia zaliczki przyjmuje się uposażenie, określone w art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), wraz z dodatkiem wyrównawczym określonym w art. 12 tegoż rozporządzenia.

V) Zwrot zaliczki, udzielonej do wysokości 1-miesięcznego uposażenia następuje w nie więcej jak 12, zaliczki udzielonej do wysokości 2-miesięcznego uposażenia w nie więcej, niż 18, zaliczki udzielonej do wysokości 3-miesięcznego uposażenia w nie więcej, niż 30, wreszcie zwrot zaliczki, udzielonej w wymiarze wyższym, niż 3-miesięczne uposażenie w nie więcej, niż 36 bezpośrednio po sobie następujących ratach miesięcznych.

Raty zaliczki potrąca się z uposażenia, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po przyznaniu zaliczki.

VI) Przyznawanie zaliczek osobom pełniącym służbę we władzach i urzędach niższych instancji należy do władz bezpośrednio podległych władzy naczelnej, z wyjątkiem kierowników tych władz, którym przyznaje zaliczki władza naczelna.

Przyznawanie zaliczek osobom, pełniącym służbę we władzach naczelnych należy do tych władz z wyjątkiem ich kierowników, którym zaliczki przyznaje Prezes Rady Ministrów.

Przyznawanie zaliczek budowlanych, przekraczających 3-miesięczne uposażenie należy do władzy naczelnej.

VII) Przyznanie w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie zaliczki, nie odpowiadającej zasadom niniejszego zarządzenia, wymaga każdorazowo zgody Prezesa Rady Ministrów i Ministra Skarbu.

VIII) W wypadkach rozwiązania stosunku służbowego bez uposażenia emerytalnego należy zaległe raty zaliczkowe potrącić w całości, względnie wyegzekwować z zabezpieczenia hipotecznego lub od ręcycieli.

IX) W razie śmierci przed spłatą zaliczki dług z powyższego tytułu obciąża spadkobierców do wysokości odziedziczonego majątku, zgodnie z przepisami obowiązujących ustaw cywilnych.

X) W sprawie umorzenia nieściągalnych rat zaliczek na uposażenie obowiązują postanowienia okólnika Ministerstwa Skarbu z dn. 4 lipca 1930 r. L.D.III.205/1/30 w sprawie zasad umarzania niektórych wierzytelności Skarbu Państwa.

XI) Kontrola regularnych spłat zaliczek należy do obowiązków władz asygnujących uposażenie służbowe.

XII) Poprzedni okólnik Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 lipca 1933 r. Nr. 42-2/10 w sprawie zaliczek na uposażenie uchyla się.

KOMUNIKAT

w sprawie wykładni ustawy o opłatach stemplowych.

Do wiadomości urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Ministerstwo Sprawiedliwości, stosownie do § 3 reg. og., zawiadamia, że w Nr. 13 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu za 1934 r. poz. 170, została ogłoszona wykładnia ustawy o opłatach stemplowych.

RUCH SŁUŻBOWY.

Ruch służbowy w sądownictwie.

W okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie:

Mianowani aplikantami: Adam Marcinkowski, Bogusław Turzeniewski — z dn. 2 maja 1934 r., Aleksy-Aleksander Staszewski — z dn. 8 maja 1934 r., Marjan-Piotr Joński — z dn. 12 maja 1934 r., Tadeusz Wróblewski — z dn. 14 maja 1934 r., Bolesław-Jerzy Bruliński — z dn. 18 maja 1934 r., Antoni Wojtysiak — z dn. 26 maja 1934 r., Bolesław Strużak, Eugenjusz Oleśnicki — z dn. 28 maja 1934 r. Moszek-Mendel Fisz, Herszel Rozenbaum, Marcin Góralski — z dn. 29 maja 1934 r., Mojżesz-Ber Sołomianik i Adam Zygmant — z dn. 6 czerwca 1934 r.; Karol-Fabjan Wiśniewski — z dn. 13-go czerwca 1934 r.; Jan-Tomasz Andrzejczak — z dn. 27 czerwca 1934 r.; Paulin Moszczyński i Franciszek Moszczyński — z dn. 28 czerwca 1934 r.

Zwolnieni na skutek podań aplikanci: Jan Różycki — z dn. 5 maja 1934 r., Fabjan Goldberg — z dn. 9 maja 1934 r., Zofja Pokrywkowa, Samuel-Łazar Kligier — z dn. 29 maja 1934 r., Izaak Sznajderman — z dn. 30 maja 1934 r., Bronisław Ciołek — z dn. 1 czerwca 1934 r.; Mojżesz-Chaim Cukierfajn — z dn. 4 czerwca 1934 r.; Marja Fichmanówna — z dn. 7 czerwca 1934 r. i Aaron-Josef Wał — z dn. 28 czerwca 1934 r.

Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich.

Miejscowość	S t a n o w i s k a					Przewodniczący sądów pracy
	Sędziowie apelacyjni	Sądy okręgowe		Sądy grodzkie		
		Sędziowie okręgowi	Sędziowie śledczy	Sędziowie sprawujący kierownictwo sądu	Sędziowie grodzcy	
Kalisz		1 c.				
Katowice		2				
Kraków	1 k.					
Kutno (s. o. w Łodzi)					1	
Nowogródek		1 k.				
Nowy Sącz		1 c.				
Pińsk		1				
Zgierz (s. o. w Łodzi)					1	

U w a g a: k. oznacza wydz. karny.
c. oznacza wydz. cywilny.

Podania ze zgłoszeniem kandydatury na powyższe stanowiska należy wnieść w terminie czternastodniowym od daty niniejszego Dziennika do właściwego prezesa sądu.

A D W O K A T U R A.

W okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Benjamin Katz z siedzibą w Białej, Dr. Izak Sand z siedzibą w Krynicy-Zdroju, Dr. Bronisław Frühling z siedzibą w Krakowie, ul. Żybkiewicza 14, Dr. Tadeusz Kupczyński z siedzibą w Borzęcinie, Mgr.

Hieronim Ottohalla z dn. 28 kwietnia 1934 r. z siedzibą w Łańcucie, Mgr. Maksymiljan Menasche z dn. 24 listopada 1933 r. z siedzibą w Krakowie, pl. Szczepański 2/II, Dr. Józef Lewartowski z dn. 16 września 1933 r. z siedzibą w Krakowie, Plac WW. Świętych 9, Dr. Benno Sternberg z dn. 28 kwietnia 1934 r. z siedzibą w Krakowie, ul. Dietla 59, Dr. Getzel Kahan z dn. 28 kwietnia 1934 r. z siedzibą w Krakowie, ul. Dietla 52, Dr. Edmund Seelenfreund z dn. 28 kwietnia 1934 r. z siedzibą w Krakowie, ul. Kołłątaja 8, Mgr. Leib Mühlberg z dn. 17 maja 1934 r. z siedzibą w Nisku.

Skreśleni z listy adwokatów:

wskutek wystąpienia:

Bronisław Świdorski w Dukli, Dr. Antoni Müller w Krakowie;

wskutek przeniesienia siedziby do okr. Izby w Katowicach:

Dr. Jan Lieber w Krakowie;

wskutek przeniesienia siedziby do okr. Izby we Lwowie:

Mgr. Jan Jaworski w Gorlicach;

wskutek przeniesienia siedziby do okr. Izby w Warszawie;

Dr. Rudolf r. Dawid Seelenfreund w Krakowie;

wskutek śmierci:

Dr. Wilhelm Hochberg w Tarnowie, Dr. Edmund Pałowski w Krakowie, Dr. Stanisław Eichenbaum w Skawinie, Dr. Jakób Sigal w Zaleszczykach; substytutem wyznaczono Mgr. Mojżesza Seidmana, adwokata w Zaleszczykach.

Przenieśli siedziby:

Dr. Wilhelm Spiegiel z Wadowic do Nowego Targu, Dr. Władysław Dyszkiewicz z dn. 15 maja 1934 r. ze Starego Sącza do Rabki-Zdroju, Dr. Mateusz Brilland z dn. 14 maja 1934 r. z Tarnowa do Radłowa.

W okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie:

Przenieśli siedziby:

Dr. Józef Wołoszczuk ze Lwowa do Niemirowa;

Dr. Tytus Załucki z Kosowa do Rudek, ul. Jagiellońska 1; substytutem ustanowiono Dr. Ostapa Kopciucha, adwokata w Kosowie;

Dr. Markus Silber, z dniem 4 maja 1934 r. z Przemyśla do Lwowa, pasaż Hausmana 7/II; substytutem wyznaczono Dr. Henryka Grünblatta, adwokata w Przemyślanach.

Skreśleni z listy adwokatów:

wskutek śmierci:

Dr. Adam Borysiewicz w Potoku Złotym; likwidację spraw bieżących zlecono D-rowsi Abrahamowi Schützerowi, adwokatowi w Potoku Złotym;

Dr. Ignacy Mohr, adw. w Lubaczowie; likwidację spraw bieżących zlecono Dr. Józefowi Ostermanowi, adwokatowi w Lubaczowie.

W okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu:

Wpisany na listę adwokatów:

Gustaw Około-Kułak, z siedzibą w Radziejowie Kuj., ul. Brzeska 6.

B I B L J O G R A F J A

Nakładem Księgarni Powszechnej w Krakowie wydano pierwsze dwa tomy komentarza do Kodeksu Zobowiązań w opracowaniu Jana Korzonka, sędziego apelacyjnego i Ignacego Rosenblütha, sędziego okręgowego. Tom pierwszy zawiera art. 1—293, tom drugi—art. 294—645. Tom trzeci ukaże się za kilka tygodni.

Wyszedł z druku 3-ci zeszyt „Ruchu Prawniczego, Ekonomicznego i Socjologicznego”. Na treść zeszytu składają się: Artykuły: prof. Franciszek Bossowski „Ochrona przeciwko nieuczciwej konkurencji ze stanowiska prawa porównawczego oraz prawa rzymskiego”; dr. J. Kazimierz Gidyński „Wsteczna moc obowiązująca kodeksu zobowiązań”; mgr. Jerzy Gutsche „Stanowisko prawne redaktora w niemieckim i włoskim ustawodawstwie prasowym”; prof. Jerzy Kurnatowski „Spółdzielczość w Rosji Sowieckiej”; Michał Brutzkus „Gospodarcze możliwości reagraryzacji Niemiec, kilka uwag krytyczno-informacyjnych”. — Przegląd piśmiennictwa: 52 recenzji i sprawozdań krytycznych z zakresu prawa, ekonomii i socjologii oraz bogata bibliografia odnośnej literatury polskiej i obcej. — Przegląd prawa skarbowego, prawa karnego i procesu karnego, prawa cywilnego, procesu cywilnego. — Kronika ustawodawcza. — Sądownictwo: Przegląd orzecznictwa karnego i cywilnego Sądu Najwyższego dla wszystkich ziem polskich, Orzecznictwo Najwyższego Sądu Wojskowego. — Kronika gospodarcza i socjalna. — Miscellanea.